

— No en dubtis pas que Déu estima ~~les~~ besties. Potsar ⁽¹⁾ no t'ha fet observar mai ningú que quan Nostre Senyor hagué creat els animals d la terra i els ocells se'n setia tan satisfet que cregué convenient fer-ne una gran esposició.

I nphés cursá una invitació: la d'Adam, que encara no tenia esposa. No va invitar cap ángel segurament perquè els animals només podien esser entesos pel Creador i per l'home, que és fet de pasta de carn.

Com a pretext per a la presentació a Adam d'aquesta gran fira de bestiar, Nostre Senyor al-legava cortesment que corresponia al primer home posar nom a cada una de les besties. Organitzant aquesta exposició Nostre Senyor es donava el goig de presentar la seva obra i d'indicar clarament a Adam que el regne animal li pertanyia, que cada animal era una joguina seva. Si l'home no hagués pecat l'haurien respectat sempre.

Invitant a Adam a posar nom als animals l'obligava a contemplar-los amb atenció i a admirar-los. Posat a fer de filòleg, Adam que no havia fet encara cap ~~ofici~~ altra ofici, havia de donar a cada animal un nom que si no el definís exactament en senyalés almenys alguna característica pintoresca.

Pou doncs Nostre Senyor qui induí a ~~Abraham~~ Adam a parlar amb els animals. Era una altre honor que feia a la seva obra. Déu li deia ben calr a Adam

que parlant amb els animals no es rebaixaria pas ni faria el ridícol.

Has vist mai que un home parlés a una muntanya o al mar?. Mes aviat sembla que el firmament, les muntanyes i la mar ens imposen silenci. En canvi ¿ vols saber el misteri de l'emoció que als homes us causen les flors ? Quan et mires una rosa, un clavell, un narcís o una peónia gairabé li parlaries. Però no pots. Mi la rosa ni el lliri, ni les violes i els llessamins no t'entendrien. No tens paraules per a parlar amb les flors. Semblen tot orelles una rosa o un lliri, però no t'entenen. Aquest fracás d'incomunicació verbal entre l'home i les flors, aixó de no poder-los parlar, és per si no ho sabies, el que t'emociona en contemplar-les. Una flor, encara que hi fiquis el naç olorant-la, encara que et desfacis en elogis davant d'ella, sempre la sens molt distant. No els recorden que els hakis donat un nom. O potser no es diuen el nom que els has posat i per aixó no t'entenen. Les flors us seduiran sempre perquè són per a vosaltres un misteri ; els animals en canvi, us engrescaran sempre perquè són una joguina vostra. Els animals tu els parles i els escolten i responen. Els homes teniu amb ells un cert parentiu ; tots són ferts de pasta de carn. Els estimeu perquè Nostre Senyor els estima, perquè els ha fet a intenció vostra, perquè els va presen-

tar a Adam i perquè invitant-lo a donar-les-hi nom l'obligà a parlar-los-hi.

Consti que no va invitar Adam a contemplar cap altra obra de la creació. No li va senyalar el firmament ni el sol, ni la lluna ni l'horitzó marí, ni els quatre grans rius que circulaven pel Paradís. Només li presentà els animals en una mena de fira com no se'n ha vista mai cap.

Per casualitat abans d'adormir-me havia mirat el rel·lotge. I per casualitat el torno a mirar en despertar-me. Havia dormit tres minuts. De manera que entre adormir-me, somniar i despertar-me havia consumit tres minuts.

Segurament aquestes meravelles em foren revelades en un instant. I tot em fou dit molt més detalladament, perquè en realitat, no ho sé escriure.

El senyor Cantarrell no hi estava pas gaire més a corregir-me el car·tipàs. Però no em deia pas tantes coses.

En sortir al balcó veig passar uns alemanys de la colònia estiuenca amb dos gossos " Bassets " tan iguals com fets amb motllo. Els treuen a passeig. Llargs de cos i camacurts, circulen molt contents de viure. Una nena que la coneix del tennis de taula del bar Míria, els parla com parlaria a

unes joguines. I es veu ben Bé que els " bassets " entenen l' alamaný.
